

bejdsgiveren giver afkald på opsigelsesvarsel fra arbejdstagerens side.

Bemærkninger:

Efter de gældende regler kan forsikrede få supplerende dagpenge i en ubegrænset periode, hvis de arbejder på nedsat tid. Dette findes u hensigtsmæssigt, bl. a. fordi det kan gøre det forholdsvis vanskeligt at få ledige fuldtidsstillinger besat med ledige heltidsforsikrede. Det er desuden uholdbart, at de supplerende dagpenge kan ydes i en ubegrænset periode, når der slet ikke tages hensyn til størrelsen af arbejdsfortjenesten ved deltidsarbejdet. De supplerende dagpenge kan i mange tilfælde bringe indtægten op på et forholdsvis højt niveau. Efter en vis periode – her er foreslået 13 uger – bør den forsikrede vælge mellem at være heltidsforsikret og at være deltidsbeskæftiget.

Det gældende system med frigørelsesattester kan principielt være med til at løse problemerne, men i praksis vil det vise sig, at systemet ikke er tilstrækkeligt til at sikre, at der ikke udbetales supplerende dagpenge, selv om modtagerne ikke længere ønsker heltidsbeskæftigelse.

Det foreslås derfor, at udbetaling af supplerende dagpenge begrænses til 13 uger. En sådan regel findes allerede for deltidsforsikrede, der arbejder mindre end den sædvanlige arbejdstid, men dog mindst 15 timer om ugen.

Forslaget forventes at medføre en reduktion af udgifterne til arbejdsløshedsdagpengene på ca. 150 mill. kr.

Til A, punkt 3

Gældende regel:

Det maksimale dagpengebeløb blev indtil 1980 reguleret to gange om året på grundlag af den hidtidige lønudvikling. Fra januar 1980 og frem til 1. marts 1981 gælder nogle specielle regler.

Bemærkninger:

Den tidligere taktregulering har i nogle tilfælde voldt problemer, fordi dagpengene er steget hurtigere end lønningerne. Det foreslås derfor, at fremtidige reguleringer skal følge de samme automatiske regler, der gælder for arbejdsmarkedet på det pågældende tidspunkt.

Det vil for tiden sige, at det maksimale dagpengebeløb fra 1. marts 1981 skal reguleres med et beløb, der svarer til 90 pct. af den dyrtidsregulering, lønningerne på det private arbejdsmarked reguleres med.

Selv med en beskeden lønudvikling i 1981 vil forslaget medføre en besparelse på ca. 100 mill. kr.

Til A, punkt 4

Gældende regel:

Det individuelle dagpengebeløb fastsættes som 90 pct. af den forsikredes hidtidige arbejdsindtægt. Dagpengene kan dog ikke overstige et generelt maksimum.

Bemærkninger:

Den gældende regel for fastsættelse af dagpengenes størrelse bygger på, at det indtægtstab, der skal kompenseres for, kan måles på grundlag af den hidtidige arbejdsfortjeneste. Dette princip er fornuftigt og hensigtsmæssigt, når der er tale om en forholdsvis kortvarig ledighed. Er ledigheden derimod af længere varighed, er det ikke hensigtsmæssigt at udmåle kompensationen på grundlag af den hidtidige arbejdsfortjeneste. For det første kan man ikke gå ud fra, at de enkelte personer ved ny beskæftigelse kan opnå en løn, der svarer til den tidligere løn. For det andet er det ikke holdbart, at en ledig person i længere tid kan få en understøttelse, der er højere end mindstebetalingen på arbejdsmarkedet.

Derfor foreslås det, at dagpengene efter 13 ugers ledighed beregnes på grundlag af den nuværende garantibetaling på arbejdsmarkedet. Denne skal i fremtiden så følge dyrtidsreguleringen.

Herved opnås bl. a., at indtægten nedtrappes gradvis til et niveau, der er i bedre overensstemmelse med de sandsynlige indtjeningsmuligheder ved nyt arbejde.

Ændringen vil medføre færre udgifter til arbejdsløshedsforsikring. Besparelserne anslås til ca. 400 mill. kr.

Til A, punkt 5

Gældende regel:

Personer, der har afsluttet en kompetencegivende uddannelse af en vis varighed kan i en periode, der strækker sig fra umiddelbart efter uddannelsens afslutning til 2½ år herefter, få arbejdsløshedsdagpenge.

Bemærkninger:

Det er uholdbart og ikke i overensstemmelse med arbejdsløshedsforsikringens formål, at nyuddannede kan få arbejdsløshedsdagpenge i 2½ år. Det er ikke rimeligt, at en uddannelse i sig selv kan give ret hertil. Det foreslås derfor, at reglerne